

FREGA VINCENZO 33 YEARS OLD

FERDINANDO FREGA

VINCENZO FREGA, 33 ÁRA

THE FAMILY · 11

Sonur skipaður verslunarstjóri þrjátíu og þriggja ára, móðir í tárum og ljósmyndirnar af hillurekkunum sem faðir hans tók eitt sinn í Kalabríu.

Gillettenarrative heilsar þér. Þú veist ekki enn hvílikt lán þú átt – þú ert í þann mund að fá eitthvað og enginn bað þig um neitt í staðinn. Nú stígur þú inn í heiminn minn, svo nálægt að þú getur snert blaðið. En ég sel ekki blöð. Það blað á móðir mín ein. Þegar þessu lýkur verður þú ekki sama manneskjan. Þú munt þegar leita að því næsta. Byrjaðu hér, í bili. Gefðu þér þessa stund.

Elisabetta, síðasta eiginkona mín – nei, raunar eina eiginkona mín til þessa dags, 9. október 2026 – kom hágrátandi inn í herbergið mitt og tókst að stynja upp á milli ekkasoganna:

„Ég komst við.“

Svo fór hún að gráta.

Ég óttaðist að eitthvað slæmt hefði gerst. Kannski hafði hún uppgötvað eitt af ókláruðu verkefnunum mínum. Eða einhver hafði hringt dyrabjöllunni, sagst heita Frega og beðið um að fá að hitta föður sinn.

Sem betur fer var það hvorugt.

Ha, ha, ha.

Hún hafði fengið símtal frá Vincenzo syni okkar, sem á þeim unga aldri þrjátíu og þriggja ára hafði verið skipaður verslunarstjóri eins

stærsta stórmarkaðar frægrar þýskrar verslanakeðju á Norður-Ítalíu.

Og það sagði mikið um hver hann var.

Nafnið kom upp um hann.

Alveg eins og afi hans, fyrsti ítalski GILLETTE-MAÐURINN.

Einhver sem þú myndir ekki búast við að væri til.

Ég var forvitinn að vita hvernig honum hefði tekist þetta, svo ég gróf í smáatriðunum sem móðir hans gat veitt.

Hún sagði mér að hann hefði, alfarið að eigin frumkvæði, unnið röð verkefna og kynnt forsíður þeirra fyrir ítölsku viðskiptastjórninni, ásamt ljósmyndum af UPPRÖÐUN Í HILLUREKKA.

Hann hafði skilið alla í herberginu – og alla samkeppni – eftir í rykinu.

Enginn hafði nokkurn tíma gert það áður.

Örlög hans voru tekin að koma í ljós.

Hann var sá fyrsti í Evrópu.

Það rann upp fyrir mér að ég hafði líka, tuttugu og átta ára gamall, unnið svipað verkefni hjá GILLETTE ITALIA. Ég hafði kynnt ítölsku stjórninni ljósmyndir af hillurekkunum í 350 stórmörkuðum um alla Kalabríu, unnar ásamt vöruframsetningarteyminu mínu, sem eingöngu var skipað konum.

Ljósmyndirnar sýndu hefðbundna UPPRÖÐUN útstillingarinnar ásamt annarri vörustaðsetningu, sem samið var um beint við eiganda hvernar verslunar.

Ég sagði eigendunum að stórmarkaðurinn þeirra yrði skoðaður um allan heim, fyrst í Mílanó og að lokum í Boston.

Enginn Kalabríumaður gat nokkurn tíma sagt nei við konu.

Og enn í dag, sextíu og eins árs, get ég aðeins staðfest það.

Ég var aldrei viss um að þessar ljósmyndir yrðu í raun skoðaðar um allan heim.

En ég hafði unnið mína vinnu.

Að selja það sem enginn gat nokkurn tíma keypt:

von.

En **aldrei loford.**

Ég var sannfærður um að Vincenzo afi, hvar sem hann var, fylgdist með mér og sonarsyni sínum og hefði áreiðanlega sagt:

„Jæja, strákar. Verkinu lokið.“

Örlítið bros.

Og svo:

„Snúum okkur nú að vinnunni. Geymið glæpasögurnar til helgarinnar – en alltaf á eftir fjölskyldunni.“

Ferdinando